

**ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΧ/Ν ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΤΗΣ ΟΔΗΓΙΑΣ
2018/1673/ΕΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ Ν. 4557/2018**

Με το νομοσχέδιο ενσωματώνεται η Οδηγία 2018/1673/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 23ης Οκτωβρίου 2018 και τροποποιείται ο ισχύων Ν. 4557/2018. Ακολουθούν παρατίθενται οι σημαντικότερες από τις προτεινόμενες αλλαγές στο Ν. 4557/2018, επί των οποίων παρατηρούνται τα ακόλουθα:

Α. Τα στοιχεία του εγκλήματος της νομιμοποίησης

1. Το άρθρο 4 του Σχ/Ν δεν συμπεριλαμβάνει μεταξύ των αναφερομένων στο άρθρο 2 Ν. 4557/2018 αυτοτελών τρόπων τέλεσης του εγκλήματος της νομιμοποίησης:

- την περ. δ' (χρησιμοποίηση του χρηματοπιστωτικού τομέα με την τοποθέτηση σε αυτόν ή τη διακίνηση μέσω αυτού εσόδων που προέρχονται από εγκληματικές δραστηριότητες)
- την περ. ε' (σύσταση οργάνωσης ή ομάδας δύο τουλάχιστον ατόμων για τη διάπραξη μίας ή περισσότερων από τις πράξεις που αναφέρονται στις περιπτώσεις α' έως και δ' και η συμμετοχή σε τέτοια οργάνωση ή ομάδα) και
- την περ. στ' (απόπειρα διάπραξης, υποβολή, υποκίνηση, διευκόλυνση, παροχή συμβουλών σε τρίτο).

Η μη αναφορά των ανωτέρω ως αυτοτελών τρόπων τέλεσης του εγκλήματος της νομιμοποίησης είναι ορθή. Οι εν λόγω τρόποι τέλεσης αφενός καλύπτονται εν πολλοίς από τις περιπτώσεις α' και β' του άρθρου 2 Ν. 4557/2018 και αφετέρου εξομοιούν με αυτουρκικές πράξεις νομιμοποίησης συμπεριφορές, οι οποίες υπάγονται ούτως ή άλλως σε άλλες διατάξεις (π.χ. σύσταση και συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση ή πράξεις απόπειρας και συμμετοχής στη νομιμοποίηση).

2. Σε συμμόρφωση προς το άρθρο 3 παρ. 3 στοιχ. γ' της Οδηγίας το άρθρο 4 παρ. 2 Σχ/Ν καταργεί στα αναφερόμενα σε αυτό βασικά εγκλήματα, που έχουν

1

τελεσθεί στο έδαφος άλλου Κράτους, την ισχύουσα μέχρι σήμερα απαίτηση να τιμωρούνται αυτά και κατά το δίκαιο του τόπου τέλεσης. Ενόψει της βαρύτητας και της συχνότητας των εν λόγω βασικών εγκλημάτων η κατάργηση της αρχής του διπλού αξιοποιούν, καίτοι συνιστά παρέκκλιση από τα γενικώς ισχύοντα, μπορεί να θεωρηθεί δικαιοκρατικής ανεκτής.

3. Στο άρθρο 4 παρ. 3 του Σχ/Ν μεταφέρεται σχεδόν αυτούσια η πρόβλεψη του άρθρου 3 παρ. 3 περ. β' της Οδηγίας, σύμφωνα με την οποία για την καταδίκη για το αδίκημα της νομιμοποίησης δεν απαιτείται η απόδειξη όλων των πραγματικών στοιχείων ή όλων των περιστάσεων που σχετίζονται με την εγκληματική δραστηριότητα, συμπεριλαμβανομένης της ταυτότητας του δράστη. **Ωστόσο, προκειμένου να διασφαλισθεί ότι η εφαρμογή της νέας ρύθμισης δεν θα οδηγήσει στην πράξη σε καταδίκες για νομιμοποίηση με όλως ελλειπτική (έως και ανύπαρκτη) παράθεση των πραγματικών στοιχείων και περιστάσεων (λ.χ. χρόνος, τόπος, δράστης) του βασικού εγκλήματος, θα ήταν προτιμότερη και σύμφωνη με το πνεύμα της Οδηγίας η θετική διατύπωση της διάταξης, έτσι ώστε να απαιτείται σε κάθε περίπτωση η απόδειξη εκείνων των πραγματικών στοιχείων ή περιστάσεων της εγκληματικής δραστηριότητας, από τις οποίες προκύπτει η γνώση της προέλευσης, έστω και αν αυτές δεν απαιτείται να αναφέρονται στο σύνολό τους.**

Προτεινόμενη αναδιατύπωση:

«Για την καταδίκη για τα αδικήματα της παρ. 1 απαιτείται να αποδεικνύεται ότι η περιουσία προήλθε από συγκεκριμένο βασικό έγκλημα του άρθρου 4 και να παρατίθενται εκείνα τα πραγματικά στοιχεία ή εκείνες οι περιστάσεις που σχετίζονται με την εν λόγω εγκληματική δραστηριότητα και από τις οποίες προκύπτει η γνώση της προέλευσης της περιουσίας από εγκληματική δραστηριότητα. Ο προσδιορισμός της ταυτότητας του δράστη δεν είναι αναγκαίος»

Β. Τα βασικά αδικήματα

1. Με το άρθρο 5 Σχ/Ν διευρύνεται ο κατάλογος των εγκλημάτων που συνιστούν «βασικά αδικήματα» με την προσθήκη των προβλεπόμενων στα άρθρα 132 του Ν. 2725/1999 (δωροδοκία και δωροληψία για την αλλοίωση αποτελέσματος αγώνα) και στο Ν. 4689/2020 (αδικήματα κατά των οικονομικών συμφερόντων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, διασυνωριακή απάτη σχετικά με τον ΦΠΑ).

2. Σε σοβαρές αντιρρήσεις είναι, ανηθίτως, εκπεθείμενη η γενική ρήτρα της περ. κα' του άρθρου 5 Σχ/Ν, κατά την οποία θεωρείται «βασικό αδίκημα» και κάθε άλλο

2

έγκλημα που τιμωρείται με ποινή στερητική της ελευθερίας αντί του ισχύοντος σήμερα (άρθρο 4 περ. ιη' Ν. 4557/2018) ελάχιστου ορίου ποινής τουλάχιστον έξι μηνών. Η **προτεινόμενη ρύθμιση προσκρούει στο άρθρο 2 περ. 1 της Οδηγίας, το οποίο προβλέπει ως κατώτατο όριο απειλουμένης ποινής για τα βασικά εγκλήματα στερητική της ελευθερίας ποινή ανώτερη των 6 μηνών, και, επιπλέον καθιστά άνευ αντικειμένου την -αναγκαία- περιπτώσιολογική απαρίθμηση των επί μέρους εγκλημάτων που αναφέρονται στις περ. α' – κ' του άρθρου 5.**

**Γ. Διακεκριμένες – προνομιούχες μορφές νομιμοποίησης και
προβλεπόμενες ποινές**

Με το άρθρο 6 του Σχ/Ν επέρχονται οι ακόλουθες αλλαγές στο ισχύον άρθρο 39 Ν. 4557/2018:

1. Η βασική μορφή του εγκλήματος της νομιμοποίησης τιμωρείται, όπως και στον ισχύοντα Ν. 4557/2018, σε βαθμό κακουργήματος με προσαρμογή του ύψους της προβλεπόμενης ανώτατης ποινής (8 έτη), ενώ κατόπιν της επιβεβλημένης προσαρμογής στο σύστημα ποινών του ΠΚ η θεωρητικώς επιβαλλόμενη χρηματική ποινή αντικαθίσταται με ημερήσιες μονάδες.

2. Στην περίπτωση β' της παραγράφου 1 του άρθρου 6 τυποποιούνται απλώς διακεκριμένες μορφές νομιμοποίησης, για τις οποίες προβλέπεται, όπως και στο Ν. 4557/2018 ποινή κάθειρξης (δηλαδή μέχρι 15 ετών). Η διαφορά σε σχέση με την ισχύουσα ρύθμιση είναι ότι για πρώτη φορά εισάγεται -ορθώς- το κατώτατο ποσοτικό όριο των 120.000 Ευρώ και προστίθενται και άλλα βασικά εγκλήματα εκτός από τη δωροδοκία και τη δωροληψία (μεταξύ άλλων κλοπή, ληστεία, εκβίαση, εμπορία ανθρώπων).

3. Στις ιδιαίτερα διακεκριμένες περιπτώσεις του άρθρου 39 παρ. 1 περ. γ' Ν. 4559/2018 απαιτείται πρόσκαιρη κάθειρξη (5-15 έτη), διατηρουμένων κατά τα λοιπά των λοιπών επιβαρυντικών περιστάσεων της κατ' επάγγελμα τέλεσης και της τέλεσης από μέλος εγκληματικής οργάνωσης η οποία επιδιώκει τέτοιες δραστηριότητες. Το προβλεπόμενο πλαίσιο ποινής έχει σε σχέση με το ισχύον το πλεονέκτημα ότι διευρύνει τα επιμετρητικά περιθώρια του δικαστή, επιτρέποντας την επιβεβλημένη εξατομίκευση της ποινής. Περαιτέρω το άρθρο 6 παρ. 1 περ. γ' Σχ/Ν ορθώς απαλείφει (σε συμφωνία με τον ΠΚ) η ισχύουσα επιβαρυντική περίπτωση της κατά συνήθεια τέλεσης και της υποτροπής.

4. Στο άρθρο 6 παρ. 1 περ. δ' Σχ/Ν τυποποιείται η προνομιούχος μορφή νομιμοποίησης σε αντικατάσταση των περιπτώσεων στ' της παραγράφου 1 του άρθρου 39 Ν. 4557/2018 με τις ακόλουθες μεταβολές: α) αυξάνεται το ανώτατο όριο

3

ποινής από δύο σε τρία έτη, β) καταργείται η προβλεπόμενη στο άρθρο 39 παρ. 1 περ. θ' ιδιαίτερως προνομιούχος μορφή νομιμοποίησης περιουσίας κατώτερης των 15.000 ευρώ, γ) σε περίπτωση κατ' επάγγελμα τέλεσης επιβάλλεται φυλάκιση αντί της ισχύουσας (άρθρο 39 παρ. 1 περ. θ' Ν. 4557/2018 φυλάκισης τουλάχιστον δύο ετών)

5. Σημαντική καινοτομία του Σχ/Ν είναι η σαφής ρύθμιση του αξιοποιούν της νομιμοποίησης εσόδων, που τελείται από τον ίδιο τον δράστη του βασικού αδικήματος (το λεγόμενο «αυτοξέπλυμα»). Στο 6 παρ. 1 περ. ε' Σχ/Ν θεσπίζεται σε περίπτωση καταδίκης για το βασικό έγκλημα προσωπικός λόγος απαλλαγής από την ποινή, όταν η νομιμοποίηση συνιστάται στην απλή απόκτηση, κατοχή ή χρήση της περιουσίας, εκτός αν για τη νομιμοποίηση απαιτείται υψηλότερη ανώτατη ποινή. Η νέα ρύθμιση συμβαδίζει με την αιτιολογική σκέψη 11 του προοιμίου της Οδηγίας, σύμφωνα με την οποία «Σε τέτοιες περιπτώσεις, στις οποίες η δραστηριότητα της νομιμοποίησης εσόδων από παράνομες δραστηριότητες δεν περιορίζεται στην απλή κατοχή ή χρήση, αλλά περιλαμβάνει και τη μεταφορά, μετατροπή, απόκρυψη ή συγκάλυψη περιουσιακών στοιχείων και έχει ως αποτέλεσμα την επέλευση επιπλέον ζημίας, πέρα από αυτή που προκλήθηκε ήδη από την εγκληματική δραστηριότητα, για παράδειγμα τη διάθεση σε τρίτους της περιουσίας που προήλθε από εγκληματική δραστηριότητα και, μέσω της πράξης αυτής, τη συγκάλυψη της παράνομης προέλευσής της, η εν λόγω νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες θα πρέπει να τιμωρείται».

Σημειώτεον ότι η καθιέρωση προσωπικού λόγου απαλλαγής από την ποινή του αυτοουργού του βασικού εγκλήματος που απλώς κατέχει ή χρησιμοποιεί την παράνομη περιουσία σε περίπτωση καταδίκης για το βασικό αδίκημα, σημαίνει ότι θα πρέπει να δίδονται και να παρατέμνονται στο ακροατήριο και οι δύο πράξεις (βασικό έγκλημα – κατοχή παράνομης περιουσίας). Η επιλογή αυτή είναι ορθολογική και εξυπηρετεί την οικονομία της δικής, διότι με την εξ αρχής ένταξη της πράξης νομιμοποίησης στο αντικείμενο της ποινικής δίκης καθίσταται δυνατή η άμεση κήρυξη της ενοχής για την τελευταία χωρίς την ανάγκη συμπληρωματικών ποινικών διώξεων, ιδίως στις προβλεπόμενες στις προβλεπόμενες στο ισχύον άρθρο 39 παρ. 3 Ν. 4557/2018 περιπτώσεις.

6. Με το άρθρο 6 παρ. 2 Σχ/Ν καθιερώνεται για πρώτη φορά δικαιοδοσία των ελλήνων ποινικών δικαστηρίων επί πράξεων νομιμοποίησης που τελέσθηκαν στην αλλοδαπή από ημεδαπό, ακόμα και αν δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις των παραγράφων 1 και 3 του άρθρου 6 ΠΚ. Η ρύθμιση ευθυγραμμίζεται με το άρθρο 10 παρ. 1 περ. β' της Οδηγίας, που προβλέπει την υποχρέωση των κρατών-μελών να θεμελιώσουν δικαιοδοσία για την εκδίκαση των πράξεων νομιμοποίησης που τελούνται από υπηκόους τους, χωρίς να εξαρτά αυτή από τη συνδρομή της προϋπόθεσης του διπλού αξιοποιούν ή της υποβολής εγκλήσεως ή αιτήσεως για τη διώξή τους.

4

Δ. Η δήμευση των περιουσιακών στοιχείων

Με το άρθρο 7 Σχ/Ν αντικαθίσταται η ισχύουσα διάταξη του άρθρου 40 του ν. 4557/2018 για τη δήμευση της περιουσίας που προέρχεται από εγκληματική δραστηριότητα σε συμμόρφωση με το άρθρο 9 της Οδηγίας 2018/1673 και σε προσαρμογή στο άρθρο 68 του νέου ΠΚ. Η νέα ρύθμιση κινείται προς την ορθή κατεύθυνση και αυξάνει το δείκτη προστασίας των ενδιαφερομένων προσώπων. Ειδικότερα:

1. Στο άρθρο 7 παρ. 1 Σχ/Ν αξιώνεται ρητά η **ειδική απολόγηση της γνώσης του τρίτου** φυσικού προσώπου, κατά του οποίου επιβάλλεται η δήμευση, σε σχέση δε με τα νομικά πρόσωπα υιοθετείται η ρύθμιση του τελευταίου εδαφίου της παραγράφου 5 του άρθρου 68 του νέου ΠΚ. Σημαντική είναι η κατ' αντιστοιχία προς το άρθρο 68 παρ. 2 ΠΚ προβλεπόμενη η δυνατότητα μη επιβολή της δήμευσης, όταν αυτή είναι στη συγκεκριμένη περίπτωση δυσανάλογη, άλλως η επιβολή περιορισμένης αναπληρωματικής δήμευσης ή χρηματικής ποινής.

2. Αξιοσημείωτη και αποτελεσματική σε πρακτικό επίπεδο κρίνεται η προσθήκη των εδαφίων γ' και δ' στην παράγραφο 2 του άρθρου 7 Σχ/Ν, με τα οποία εφαρμόζεται η αρχή ne bis in idem στη δήμευση, στην περίπτωση που το προϊόν του βασικού αδικήματος έχει ήδη δημευθεί στο πλαίσιο άλλης δίκης κατά του ίδιου κατηγορουμένου.

3. Περαιτέρω, σε εναρμόνιση με το άρθρο 68 παρ. 6 ΠΚ προβλέπεται στο άρθρο 7 παρ. 5 Σχ/Ν ότι σε κάθε περίπτωση δήμευσης το δικαστήριο αποφασίζει αν αυτά που δημεύθηκαν επιβάλλεται να καταστραφούν ή αν μπορούν να χρησιμοποιηθούν για το δημόσιο συμφέρον, για κοινωνικούς σκοπούς ή για την ικανοποίηση του ζημιωθέντος από το βασικό αδίκημα ή το αδίκημα νομιμοποίησης.

Ε. Δέσμευση και απαγόρευση εκποίησης περιουσιακών στοιχείων

Με το άρθρο 9 Σχ/Ν το ισχύον άρθρο 42 Ν. 4557/2018 για τη δέσμευση και την απαγόρευση εκποίησης περιουσιακών στοιχείων βελτιώνεται και προσαρμόζεται στις ρυθμίσεις του νέου ΚΠΔ. Ειδικότερα:

1. Σύμφωνα με το άρθρο 9 παρ. 1 Σχ/Ν, για τη δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων, όταν διενεργείται τακτική ανάκριση, δεν αρκούν πλέον «βάσιμες υπόνοιες», αλλά χρειάζονται «σοβαρές ενδείξεις» ότι τα υπό δέσμευση περιουσιακά στοιχεία προέρχονται από την τέλεση των βασικών αδικημάτων ή των αδικημάτων νομιμοποίησης σε συμφωνία με την αντίστοιχη διάταξη του άρθρου 261 παρ. 1 ΚΠΔ, ενώ οι βάσιμες υπόνοιες αρκούν πλέον μόνο για την επιβολή του μέτρου κατά την προκαταρκτική εξέταση ή προανάκριση ή με διάταξη του Προέδρου της Αρχής.

5

Προβλέπεται, περαιτέρω, ότι η διάταξη για τη δέσμευση των περιουσιακών στοιχείων επιδίδεται στον καθ' ου εντός προθεσμίας 20 ημερών από την έκδοσή της, ενώ συγχρόνως διευκρινίζεται ότι η επιβολή της δέσμευσης δεν κωλύει τον καθ' ου να ανοίξει έναν καινούργιο λογαριασμό, να αποκτήσει έναν άλλο τίτλο ή χρηματοπιστωτικό προϊόν.

2. Στο άρθρο 9 παρ. 4 Σχ/Ν προβλέπεται κατ' αντιστοιχία προς τη ρύθμιση του άρθρου 262 παρ. 2 ΚΠΔ και η δυνατότητα του περιορισμού της δέσμευσης σε περιουσιακά στοιχεία μικρότερης αξίας από αυτά που είχαν δεσμευθεί αρχικά. Στην παρ. 5 διευκρινίζεται ότι άρση ή περιορισμός της δέσμευσης επιτρέπεται και προκειμένου να ικανοποιηθεί ο ζημιωθείς από το βασικό αδίκημα ή το αδίκημα νομιμοποίησης, ενώ στην παρ. 11 προβλέπεται ότι τα δικαιώματα που έχει ο καθ' ου η δέσμευση μπορούν να ασκηθούν και από τους κληρονόμους του, σε περίπτωση θανάτου του.

3. Σύμφωνα με το άρθρο 9 παρ. 9 Σχ/Ν η δέσμευση αίρεται αυτοδικαίως αν δεν υπάρξει αμετάκλητη παραπομπή στο ακροατήριο εντός χρονικού διαστήματος 5 ετών από την επιβολή του μέτρου. **Η ως άνω ρύθμιση αποκλίνει αδικαιολόγητα από το ισχύον άρθρο 262 παρ. 4 ΚΠΔ, το οποίο προβλέπει ότι το μέτρο της δέσμευσης περιουσιακών στοιχείων αίρεται αυτοδικαίως, αν δεν εκδοθεί οριστική ποινική απόφαση εντός πενταετίας από την έκδοση της διάταξης.** Το εν λόγω άρθρο του ισχύοντος ΚΠΔ έχει αυτονοήτως εφαρμογή και επί των δεσμεύσεων που έχουν επιβληθεί κατά την ισχύουσα ειδική νομοθεσία περί νομιμοποίησης εσόδων εγκληματικής δραστηριότητας, δεδομένου ότι σ' αυτήν δεν υπάρχει διαφορετική ρύθμιση.

Με την προτεινόμενη στο Σχ/Ν ρύθμιση επιτείνονται οι δυσμενείς συνέπειες των δεσμεύσεων περιουσιακών στοιχείων, αφού παρατείνεται για απεριόριστο (!) χρόνο μετά την παραπομπή στο ακροατήριο η αποστέρηση της περιουσίας του κατηγορουμένου, αντί να επιδιώκεται η ταχεία εκδίκαση των σχετικών ποινικών υποθέσεων. Η δε προβλεπόμενη στο άρθρο 9 παρ. 5 Σχ/Ν δυνατότητα ανάκλησης ή περιορισμού της δέσμευσης μετά την αμετάκλητη παραπομπή του κατηγορουμένου στο ακροατήριο δεν αντισταθμίζει επαρκώς τις δυσμενείς συνέπειες της κατ' ουσίαν αόριστης παράτασης της δέσμευσης ενόσω εκκρεμεί η υπόθεση στο ακροατήριο.

Επιπλέον, δημιουργείται ένα αντιφατικό και άτοπο καθεστώς δεσμεύσεων δύο ταχυτήτων που υπάγονται σε διαφορετικούς κανόνες ως προς την χρονική διάρκειά τους: Για όσες δεσμεύσεις έχουν επιβληθεί υπό τον ΚΠΔ θα ισχύει η πενταετία κατ' άρθρο 262 παρ. 4 ΚΠΔ, ενώ για τις νέες δεν θα ισχύει. Τούτο θα προκαλέσει αδικαιολόγητα άνιση μεταχείριση των υποθέσεων και σύγχυση στην πράξη.

6

Και το σημαντικότερο: Η προβλεπόμενη στο Σχ/Ν ρύθμιση είναι ευθέως ασύμβατη προς το θεμελιώδες δικαίωμα της ιδιοκτησίας και την θεμελιώδη αρχή της αναλογικότητας και θα οδηγήσει γι' αυτό σε καταδίκη της χώρας μας από το ΕΔΔΑ αλλά και τα αρμόδια όργανα της ΕΕ. Όπως επισημαίνεται χαρακτηριστικώς στην Γνωμοδότηση υπ' αριθμ. 14/21.4.2021 του Αντεισαγγελέως του Αρείου Πάγου (Γ.Γεράκης):

«Ε Η νομοθετηθείσα λύση, που υπογορεύθηκε ως συμβατή με τις απαιτήσεις της ευρωπαϊκής δικαιοσύνης για την επιβολή δέσμευσης και τις ελάχιστες εγγυήσεις νόμιμης και δικαιοσύνης αντιστοίχων μέτρων, ώστε να μη διακινδυνεύεται η ισχύς της διάταξης (Μιχ. Μαργαρίτη Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, Θεωρία-νομολογία 2020 σελίδα 263, Θεωρ. Δαλακώρα ο νέος Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, Ερμηνευτικά σχόλια κατ' άρθρο σελίδα 208), απορρέει πρωτίστως από τις συνταγματικές προβλέψεις της αρχής της αναλογικότητας (άρθρο 25 παρ. 1 Συντάγματος 1975/1986/2001/2008/2019) και τις αξιώσεις προστασίας της ιδιοκτησίας (άρθρο 1 Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΙΔΑ-ΝΔ 53/1974 που συμφωνήθηκε στο Παρίσι την 20-3-1952), με βάση το κριτήριο της διάρκειας του χρόνου της προσβολής και απουσία αόριστης και προβληματικής δέσμευσης ως επαχθούς δικονομικού μέτρου (ΦΕΚ 256 Α' /20-9-1974).»

Προτείνεται γι' αυτό η προσαρμογή της ρύθμισης προς εκείνη του άρθρου 262 παρ. 4 ΚΠΔ με την πρόβλεψη της αυτοδικαίως άρσης μετά πάροδο πενταετίας από την επιβολή της αν δεν εκδοθεί οριστική απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου.

Αθήνα, 5 Ιουλίου 2021

Για το ΔΣ της Ένωσης Ελλήνων Ποινικολόγων

7

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ηλίας Αναγνωστόπουλος

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Αριστομένης Τζαννέτις

Ευμανουήλ Μπενάκη 24, 10678 Αθήνα, Τηλ.: 2103820125, e-mail: hcbg@hcbg.gr, www.hcbg.gr

8